

Ånyo

Det är en stormig och kall natt i mörka Sverige år 1951. En man kommer insmygandes genom en nyligt uppbruten ytterdörr i ett barnhem i södra Sverige. Han bär en väska under sin ena arm där han placerar sin nyinvidga kofot och håller med ett säkert grepp om ett spädbarn under sin andra arm. Vid en tom spjalsäng sänker han försiktigt ner flickan efter att han ger henne en lätt puss på pannan.

Nästa morgon finner de anställda på barnhemmet till både sin lättnad och förvåning att de inte har förlorat något barn under inbrottet, utan har istället fått ett till. Ingen av de anställda vet var denna flicka kommer ifrån eller vad hon heter, så de kallar henne för Alexandra. Alexandra växer upp som föräldralös på barnhemmet och undrar ofta: "Vem är min mamma? Vem är min pappa?"

När Alexandra är 17 år gammal är hon en vacker ung kvinna och skaffar sig sin första pojkvän. Alexandra möter en luffare och det är kärlek vid första ögonkastet. De känner sig som gjorda för varandra och det är de gladaste dagarna i båda deras liv, men inget gott varar för evigt. Paret börjar gräla och Alexandra börjar oroa sig för deras förhållande. En dag så bestämmer sig Alexandra för att tala om för hennes pojkvän om en bokstavligt talat stor klump i magen som hon bär på.

– Jag är gravid, säger Alexandra och klappar sin mage lätt.

– Förlåt, men jag måste gå, svarar pojkvännen som blir helt blek i ansiktet och tar ett par hastiga steg mot och ut genom ytterdörren.

– Vart ska du? Snälla gå inte, ropar Alexandra efter honom och faller ned på knä i hallen.

Men hon får inget svar tillbaka. Varken då, på kvällen, eller någonsin igen. Luffaren försvinner från Alexandras liv lika snabbt som han dök upp. Alexandra gråter sig själv till sömns flera nätter i rad och undrar till sig själv: "Dög jag inte? Var jag inte bra nog?". Nio månader senare blir Alexandra insatt på förlossningsavdelningen. Men just när saker och ting börjar se bättre ut för Alexandra så visar det sig att förlossningen inte gick bra. Alexandra blöder kraftigt från underlivet och kommer att dö inom kort. Läkarna med sin begränsade teknologi bestämmer sig för att det enda för sättet att rädda Alexandra är genom att utföra en akut experimentell operation. De måste ändra Alexandra till Alex.

Alex vaknar upp nästa dag med en huvudvärk så enorm att hon tror att hennes huvud kommer att explodera. En doktor som förmodligen drog det korta strået kommer in i rummet och slår sig ned i en stol längsvid sängkanten.

– Vad vill du ha först, de dåliga eller de goda nyheterna? säger doktorn och försöker tvinga fram ett leende.

– Dra inte såna klyschor med mig doktorn, vart är mitt barn? svarar Alex med en utmattad och mörk röst som känns ny och främmande till honom.

– De goda nyheterna är att operationen gick bra och vi kunde rädda dig, börjar doktorn.

– Var är mitt barn doktorn? avbryter Alex med tårarna i halsen.

Doktorn gör en djup suck och gnuggar sig i sina ögon som inte har sett sömn på alldeles för många timmar.

– De dåliga nyheterna är att ditt barn försvann i natt efter att ett inbrott skedde rum mellan klockan 2 och 3 på sjukhuset. Det fanns inget vi kunde göra, vi är hemskt ledsna, förklarade doktorn.

Det blir tyst i rummet. Både doktorn och Alex stirrar ner i backen tills Alex knyter nävarna och klämmer fram:

– Inget ni kunde göra? Inget? Ni kunde inte ha sett till att mitt barn inte blev stulet?

– Snälla förstå att något liknande aldrig har hänt här förut och att detta är en stor tragedi för oss också, försökte doktorn.

– Så nu vill ni ha min sympati? att du ens har mage, ditt jävla drägg, fortsatte Alex.

– Din kropp är fortfarande svag efter operationen, snälla ta det lugnt och försök smälta nyheterna, varnade doktorn och lämnade rummet.

Alex har svårt att hantera förlusten av sitt barn och blir en alkoholist. Alex blir stammis på en krog där han blir känd för att starta ett slagsmål bara man frågar honom tre enkla frågor. En kväll så ligger Alex utslagen på golvet från ett slagsmål som startade med att någon hade frågat "Vem är du Alex? Var kom du ifrån? Vem var din mamma och din pappa?". Bartendern kommer fram till Alex och skakar till honom.

– Alex, Alex vakna! Du förstår jag är inte en riktig bartender, jag är en tidsresenär. Kom in i min tidsmaskin och låt oss ta reda på vem du verkligen är, säger bartendern och drar med Alex bakom baren och in i sin tidsmaskin.

Så reser de tillbaka, långt, långt tillbaka i tiden. Alex vet inte riktigt var han är i det förflutna, men plötsligt möter han en vacker sjutton-årig flicka och det är kärlek vid första ögonkastet. De känner sig som gjorda för varandra och det är de gladaste dagarna i båda deras liv, men inget gott varar för evigt. Paret börjar gräla och Alex börjar göra sig redo för att gå vidare och lämna sin flickvän. En dag så bestämmer sig hans flickvän för att tala om för Alex om en bokstavligt talat stor klump i magen som hon bär på.

– Jag är gravid, säger hon och klappar sin mage lätt.

– Förlåt, men jag måste gå, svarar Alex som blir helt blek i ansiktet och tar ett par hastiga steg mot och ut genom ytterdörren.

Alex tänker till sig själv: "Herregud, historien upprepar sig! Detta hände mig! Men jag vill inte att mitt barn ska växa upp så här. Jag vill vara säker på att mitt barn får den bästa möjliga utbildningen och framtiden." Nio månader senare far Alex till sjukhuset, där han bryter upp fönstret och kidnappar sitt egna kära barn. Sedan går Alex och hans barn tillbaka till tidsmaskinen far långt, långt tillbaka i det förflutna.

Det är en stormig och kall natt i mörka Sverige år 1951. Alex kommer insmygandes genom en nyligt uppbruten ytterdörr i ett barnhem i södra Sverige. Alex bär en väska under sin ena arm där han placerar sin nyinvidga kofot och håller med ett säkert grepp om sitt barn under sin andra arm. Vid en tom spjalsäng sänker han försiktigt ner sitt barn efter att han ger henne en lätt puss på pannan.

Nästa morgon finner de anställda på barnhemmet till både sin lättnad och förvåning att de inte har förlorat något barn under inbrottet, utan har istället fått ett till. Ingen av de anställda vet var denna flicka kommer ifrån eller vad hon heter, så de kallar henne för Alexandra. Alexandra växer upp som föräldralös på barnhemmet och undrar ofta: "Vem är min mamma? Vem är min pappa?"

Alex sätter sig i tidsmaskinen och håller huvudet i händerna. Plötsligt så börjar allting falla på plats för Alex.

– Du finns inte verkligen där på riktigt, eller hur Alexandra? Det är visst bara mig, jag och mig själv i den här världen, säger Alex ut i mörkret av sin tidsmaskin.

Alex tänker på detta och låter orden hänga kvar i luften. Efter ett tag så fnyser Alex till och tar sig samman. Som ormen som förevigt äter sin egen svans om och om igen så är Alex fast i det här oändliga kretsloppet och ser lite på det som ödet. Men Alex är okej med detta. Han vet nämligen exakt vad han måste göra.

Alex bestämmer sig för att utföra ett sista uppdrag som tidsresenär. För sitt sista uppdrag tänker Alex resa bakåt i tiden och sätta på sig en peruk för att imitera en bartender så han kan möta en viss alkis som precis kommit in i ett slagsmål eftersom någon frågade "Vem är du Alex? Vem är din mamma? Vem är din far?".